

ütses: „Oh ja kallis aeg, ei seal majas pole elu, seal istub üks väga hirmus kuri nöid tuas ahju lõuha ääres, tulised silmad pääs, veel hullem kui meie köik ühtekokku; see kargas minu näku tinni ja kiskus oma pikka sõrmudega minu silmad köik lõhki ja ukse taga seisis üks mees muaga, see piistis mo jala siöse, ja rihal sõniku peal oli üks hirmus must kele mee pikali maas, see virutas mulle pikka puuga mooda puusa-luid, na mis üsna komises västa ja ülal kattuse peal istus lohtumööstja, suur pik mõek selgas, see karjus kõri põhast: „Tooge see koer mo käte!“ siis põlmud mitud kui panin plehku, ära tahtsid mo elu wötta; nüüd olen ma üsna poolel tapetud“ j. n. e. Kui köik mörtsukad selle oma seltjimehe suurt önnestust kuuldsivad, mis ta neile ägades ja seigudes kurtis, sest acast saadik ei usaldanud ega julgenud n'ad enam Wöidu külassesse minna. Kõik oma küla rahvas, keda mörtsukad sealt ära ajanud, kui seda head lugu kuulsiwad, tulivad jälle tagasi, sinna elama. Ja neil neljal muusekandil oli väga micese päraast, seal külas elada. Ma tulin alles eile sealt, kus ma seda töe lugu kuulsin, mis ma teile täna juttustanud, ja mo suu suitseb ja maitseb praegu alles neist roogadest, mis ma seal sää sin.

Wiis sea jalga.

Üks herra, kes Tallinna lächedal elas, laikis oma aja sea ära tappa ja wästla pääval sea jalgadest omale erne suppi keeta. Selle wahed sees, kui tüdruk kõögist ära oli, läks herra kõöki, wöttis salaja paja seest ühe jala välja, et teda naeru päraast hirmutada. Kui tüdruk leenit liigutades seda leidis, et üks jalgi pajas puudus, siis ta pani imeks, kuid see tulmid ja kus see paja seest saanud; ja kui ta otides seda ei leidnud, ega ei woinud arvata, kuid see wiga tulmid, siis lippas ta kartuse ja triuse päraast siigade lauta, leikas ühe elava sea alt jala ära ja wiskas seda sulps suppi pata. Herra aga, kes sest tüdruku tembusi ei teadnud, oli warssi selle peale oma nalja tööd tühjaks tembusks pidanud ja seda ära wöetud sea jalga jälle salaja katlassesse tagasi panud. No hea ful, leem sai walmis ja laua peale kantud ja maitses väga hea. Alga kuidas herra ära chmatas ja imekspani, kui wiis sea jalga leeme waagnas leidis, kui kord ka nende peale tuli. „Mis see on?“ küsits ta, „wiis jalga, Maari, kuid see tulmid? mitu jalga on seal?“ „Eks herra seda ei tea, seal on ika neli jalga“, wästas tarf kõogi tüdruk. „Nüüd nääte